

RECUNOȘTINȚA, O CALE DUMNEZEIASCĂ

- Duminică a 29-a după Rusalii, Pilda celor zece leproși -

Este ușor să vorbim sau să scriem despre nesimțire și să o legăm de starea de spirit a celor 9 leproși vindecați de către Domnul, care nu s-au mai întors ca să dea slavă lui Dumnezeu, dar e mai greu să înțelegem recunoștința celui de al zecelea, a străinului, a samariteanului, singurul care se întoarce pentru a mulțumi lui Dumnezeu. Dacă primii transformă bucuria vindecării în vederea de ale lor (adică suntem vindecați...ne vedem de treburile noastre), al 10-lea, care tocmai pentru că era samaritean era îndreptățit să fie mai puțin recunoscător, dimpotrivă este singurul recunoscător, pentru că el înțelege că nu poți să mergi mai departe fără să-l mulțumești și fără să porți în tine pe Cel care ți-a dăruit sănătatea integrală, adică darul unei noi vieți. Iar dacă adesea spunem că sănătatea este mai bună decât toate, Evanghelia

de astăzi ne spune altceva: sănătatea folosită împotriva noastră, este un dar degeaba. Pentru că este un dar degeaba viața noastră, dacă nu produce nici o

faptă frumoasă, luminoasă, dacă nu transmite în jur frumusețe, ci numai petale de nesimțire, cuvinte amăgitoare sau fariseism înșelător. Sfânta Evanghelia ne relatează că cei 9 leproși nu mai vin să îi mulțumească lui Dumnezeu, Celui Căruia îi ceruseră mila cu insistență, pe când al zecelea nu poate să conceapă noua viață fără mulțumire, adică fără o schimbare de adâncime, fără pocăință, fără recunoașterea puterii lui Dumnezeu în viața lui. Deoarece pocăința nu este inițiată în noi de către noi înșine, ci ea este inițiată de Dumnezeu, prin atingerea harului Său, care ne luminează asupra propriei noastre realități interioare, fiind punctul de pornire în reconsiderarea de sine, adică în pocăință. Dar ca să te atingă lumina lui Dumnezeu, trebuie să te lași învățat de către El, condus, vindecat, mlădiat de către iubirea Lui, care îți arată cine ești tu și cine este El. Iar cu samariteanul, cu al zecelea, acest lucru prea minunat s-a produs: harul vindecării i-a atins și sufletul, nu numai trupul îmbolnăvit de lepră (o boală dezumanizantă până astăzi) și de aceea a văzut lucrurile în profundul lor, în adevărul lor. Pentru că viața are sens deplin când este o privire spre Dumnezeu, o închinare totală a noastră în fața Lui. Iar când pentru noi, propria noastră viață înseamnă doar vedere de ale noastre, doar plăcerea de a fi cu noi și de a ne împlini toate dorințele, atunci avem o viață fără măreția lui Dumnezeu în ea, o viață fără continuitate în fericire sau fără fericire reală, pentru că → →

fericirea noastră se termină cu nefericirea. În zilele noastre, nesimțirea este ridicată la rang de virtute. Recunoștința însă, atât de rară și de profundă, pare de neregăsit. Dar recunoștința stă în inimi și fășnește din inimi cu putere, din inimi profunde și mari. Cel care ne-a lăsat casa moștenire sau care ne-a facilitat un loc de muncă sau ne-a vindecat de boli trupești sau spirituale, sunt în noi ca persoane care ne-au ajutat în efortul nostru de înduhovnicire și de împlinire personală. Recunoștința față de ei, față de oamenii care ne-au ajutat în vreun fel anume, nu înseamnă doar o sumă de gesturi, de scrisori, de mulțumiri, ci, în primul rând, o schimbare de adâncime a persoanei noastre. Pentru că bucuriile venite în viața noastră, ca și tristețile, durerile, ne afectează în mod integral, ne schimbă printr-un dinamism foarte fin al vieții interioare și nu ne lasă la fel. Când vorbim de recunoștința samariteanului, vorbim în primul rând de convertirea lui la credință. Pentru că, deși nu era drept credincios ca evreii, el înțelege în urma minunii cu el, la modul profund, că adevărata vindecare începe de la vindecarea sufletească, și vindecarea sufletească înseamnă bucurie. Și el vine și cade pe fața lui în fața lui Hristos Dumnezeu pentru că era bucurios. Pentru că numai cel bucurios, cel care trăiește bucuria duhovnicească a simțirii și a înțelegerii lui Dumnezeu în viața lui Îl și laudă pe Dumnezeu. Ceilalți s-au vindecat doar trupește, după cum mulți se împărtășesc cu Hristos în Euharistie și nu simt nici o schimbare dumnezeiască în viața lor. După cum au fost nesimțitori cei 9 evrei, suntem și noi, care ne împărtășim cu Hristos dar nu prea simțim că devenim alții. Iar când nu devii altul, ești fariseu, ești în aparență ortodox, ești un om care înșeli prin aparențele tale, pentru că nu poți să îi înveți pe alții schimbarea continuă a credinței dacă tu ești nereformat, neschimbat și neînduhovnicit. Recunoștința, ca fiică a credinței și a conștiinței drepte, este de adâncime, trebuie să cobori după ea, să o vezi din faptele oamenilor sau în inima lor, motiv pentru care trebuie să o punem în evidență pentru a ne înțelepți din exemplul ei sau pentru a ne umple de ea. Iar eforturile iubitoare ale familiei, ale școlii, ale Bisericii, ale statului pentru noi, concretizate în tot acest cadru în care ne trăim viața, ne fac să avem o anume raportare la țara noastră, la oamenii ei, la întreaga lume. Pentru că Dumnezeu ne-a iubit mai înainte de a crea lumea și pentru că ne pregătește, pe fiecare clipă, o trecere spre și mai mult în viața noastră, tocmai de aceea putem să înțelegem iubirea oamenilor ca bucurie de Dumnezeu și ca bucurie față de semenii. Ca bucurie care împlinește, care umple, care ne face încăpători, care dă greutate enormă fiecărui gest al vieții noastre. Iar în momentul când Domnul ne spune să dăm cu inimă bună sau să iertăm toate are în vedere această recunoștință de mare conștiință, această revărsare a noastră spre alții, care e plină de revărsarea slavei Sale în viața noastră. De aceea, nu nesimțirea e o forță, ci bunătatea inimii!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: După credință și nădejde, care este cea de a treia virtute teologică?

Răspuns: Pentru dobândirea mântuirii și fericirii veșnice, credinciosul, pe lângă credință și nădejde, are neapărată trebuință și de dragoste, care este a treia și cea mai mare virtute teologică. Prin credință, credinciosul primește și-și însușește adevărurile mântuitoare descoperite de Dumnezeu și propovăduite de sfânta noastră Biserică Ortodoxă; prin nădejde așteaptă cu deplină încredere ca Dumnezeu să aducă la îndeplinire tot ce i-a făgăduit pentru mântuirea sa; prin dragoste însă el intră în cea mai strânsă comuniune de viață cu Dumnezeu. Îl îmbrățișează cu toate puterile sufletului său și-l împlinește voia Sa cea atotsfântă, precum citim în Sfânta Scriptură: „Dumnezeu este iubire și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el” (1 Ioan 4, 16).

Întrebare: Ce este dragostea?

Răspuns: În înțeles larg, dragostea este năzuința omului spre tot ce este bun și frumos sau vrednic de dorit. Această năzuință este sădită de însuși Dumnezeu în firea omului, la creare, și de aceea se numește dragoste firească. În temeiul acestei năzuințe, omul tinde din fire spre Dumnezeu, Creatorul și Susținătorul său, socotindu-L bunul său cel mai mare. Dar cum, prin păcatul strămoșesc, firea omului a fost slăbită în puterile ei, numai cu dragostea firească omul nu poate lucra nimic pentru mântuirea sa, căci spune Mântuitorul: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5). De aceea, pentru mântuirea sa, creștinul are neapărată trebuință de dragoste care să lucreze cu putere de sus.

Întrebare: Ce este dragostea creștină?

Răspuns: Dragostea creștină este puterea dumnezeiască revărsată prin Sfânta Taină a Botezului în sufletul creștinului, prin care acesta are năzuința adâncă și curată către Dumnezeu, bunul său cel mai înalt, dorește din toate puterile sufletului unirea cu El și are voința hotărâtă de a împlini voia Lui atotsfântă, jertfind, în caz de nevoie, orice bun pământesc. Dragostea creștină este de la Dumnezeu (1 Ioan 4, 7) și este dată omului în dar, precum spune Sfântul Apostol Pavel: „Iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă” (Romani 5, 5). Dragostea este cea mai mare virtute, izvorul și sufletul tuturor virtuților creștine, fiindcă toate celelalte virtuți trăiesc cu adevărat și rodesc binefăcător în viața creștinului numai când sunt luminate și încălzite de dogoarea arzătoare a dragostei. Adevărul acesta îl arată atât de minunat Sfântul Apostol Pavel în acel pe drept numit „imn al dragostei creștine”, pe care-l găsim în capitolul al 13-lea din Epistola I-a către Corinteni: „De aş grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de aş avea darul proorociei și toate tainele le-aş cunoaște, și orice știință, și de aş avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Și de aş împărți toată avuția mea și de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește... Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea, dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea” (1 Cor. 13, 1-3, 13).

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 15 ianuarie	7 ⁰⁰	Sfânta Liturghie în sobor
Marti 16 ianuarie	17 ⁰⁰	Vecernie la Biserica „Sf. Antonie”
Miercuri 17 ianuarie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 19 ianuarie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 20 ianuarie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 21 ianuarie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	17 ⁰⁰	Vecernie

Iubirea care ucide

Trăia odată o fată singuratică care căuta cu disperare iubirea. Într-o zi, pe când se plimba prin pădure, fata a găsit doi pui de pasărele cântătoare. Le-a luat acasă și le-a pus pe amândouă într-o colivie. Fata le-a dat de mâncare și în scurt timp, păsările au început să crească în puteri. În fiecare dimineață ele o trezeau și o salutau cu un cântec minunat. Fata simțea o iubire profundă pentru păsări. Ei îi plăceau atât de mult cântecele pasărilor încât și-ar fi dorit ca melodiile acestora să dureze o veșnicie. Într-o zi, fata a lăsat ușa coliviei deschisă. Pasărea cea mai mare și mai puternică dintre ele, a ieșit din colivie și a zburat. Fata a urmărit-o în timp ce se rotea în aer, în jurul ei. Fata se temea că pasărea putea să zboare și să nu se mai întoarcă.

Astfel că, în momentul în care pasărea se apropie de ea, fata o prinse brusc și cu sălbăticie din zbor. A apucat-o și a ținut-o apoi strâns în mâini. Inima ei se bucura acum de captura prețioasă. Dar, imediat a simțit că pasărea pe care o ținea strâns în mâinile ei, nu mai opunea rezistență și nu se mai mișca. Ea a deschis atunci mâna, uitându-se cu spaimă și înfrigurare la pasărea moartă. Apucarea bruscă, cauzată de iubirea ei disperată, o omorâse. Fata a observat apoi cealaltă pasăre, ieșind și ea afara pe ușa coliviei. A văzut nevoia acesteia de libertate, nevoia de a zbura pe cerul albastru și liber. Ea luat pasărea în mâini și a ridicat-o încet deasupra capului. Pasărea și-a luat apoi zborul. S-a învârtit o dată, de două ori, de trei ori... Fata a privit cu încântare bucuria păsării aflată în libertate. Inima ei nu se mai gândea la pierdere. Ea dorea ca pasărea ei să fie fericită. Dintr-o dată, pasărea zbura mai aproape, și mai aproape, până la urmă se așeză pe umărul fetei. Aici începu să cânte cea mai dulce melodie pe care o auzise vreodată fata.

Morala: Cea mai rapidă cale de a pierde dragostea cuiva este aceea de a o ține prea strâns. Cea mai bună modalitate de a o păstra este de a-i dăruii „aripi”.

Când omul e o forță

Puterea unui om nu constă în umerii lui largi, ci în lungimea brațelor cu care te îmbrățișează. Nu stă în puterea vocii sale, ci în cuvintele blânde pe care știe să le șoptească. Nu stă în mulțimea prietenilor, ci în cât de prieten știe să fie cu copiii lui. Nu stă în cât de mult este respectat la serviciu, ci în cât este de respectat acasă. Nu stă în cât de puternic lovește, ci în cât de blând știe să atingă. Nu stă în greutatea pe care le poate ridica, ci în poverile pe care le poate duce! Numai așa omul este o forță!